

vi anse denne for en saa nødvendig Betingelse, at vi ikkun under den Forudsætning, at den indrømmes, kunne tilraade vort Forslag ophøjet til Lov. —

§ 51. Udvalget har ikke kunnet tænke sig det muligt at indskrænke Personalet under hvad her er bragt i Forslag, og det vil fra Begyndelsen af, indtil alt er reguleret, kunne blive strengt nok for dette Personale at tilfredsstille de Forbringere, der kunne møde. Det er indlysende, at det for at røgte sit Hverv tilbørlig kan trænge til al den Gaandsrækning, det kan faa, og vi unblade ikke at tilføje den Formening, at der kunde ydes nogen Bistand af Soldatrydsernes Personale, naar det paalagdes dette som Pligt at gjøre Anmeldelse om de Overtrædelser, det paa sine Farter Lejlighedsvis maatte opdage; det skjønnes ikke, at dette kunde lagge nogen Hindring ivojen for Opfyldelsen af dets særlige Hverv. Under Hensyn til de høje Priser paa Livets Fornødenheder skjønnes Lønninger og Diæter ikke at kunne fastsættes under de her foreslaaede, naar der skal være tilbørlig Modvægt mod Konnivens og Beskikkelse, som disse Forhold give saa rigelig Anledning til. Ikkun en saadan Lønning, som kan sikre en Mand en selvstændig og uafhængig Stillning, vil bringe det dertil, at Ministeriet i Fiskerinspektorerne altid vil kunne finde den sagkyndige Bistand i Fiskerianlæggene, som det har behov, uden at være nødt til at søge den andre Steder; og vi formene, at dette Gode fuldstændig vilde opnaaes, naar den ene af Inspektørpladserne kunde besættes med en Mand, som ved Siden af praktisk Uddannelse og Erfaring som Fisker, besad videnskabelig Uddannelse som Naturkyndig.

Kontrollen maa selvfølgelig være en Statsinstitution, og at den kommer til at fortære under Indenrigsministeriet, ligesom den nuværende for Limfjorden, finder Udvalget ikke Anledning til at foreslaa nogen Forandring i; det griber kun Lejligheden til at udtale, at Østersstrabningen som et Fiskerianlæggende formentlig burde henlægges under Indenrigsministeriet, og at det maa findes retfærdigt nu, da den giver Staten en saa stor Indtægt, at indrømme Fiskerikontrollen den fornødne Bevilling.

§ 52. At Fiskerifogderne, som ovenfor ere omhandlede ved § 49, underordnes Overkontrollen, behøver ej videre Motivering.

II. Ferskvandsfiskeriet.

§§ 53 og 54. Medens Havet er herreløst Territorium og ikke er undergivet anden Naadighed end den Højhedsret, der tilkommer Staten med Hensyn til den Del af Havet, som hører til Søterritoriet, ere de ferske Vand, som alt tidligere bemærket, undergivne den private Ejendomsret. Denne Forskiel i Retstillingen indvirker selvfølgelig paa Karakteren af de Lovbestemmelser, Statsmagten kan lade udgaa for Brugen af de tvende Arter af Vand. — Havet er som en Staten alene underlagt Rettsgjængen bestemt til almindelig Nytte og Brug for alle Statens Borgere; de ferske Vand derimod ejes af Statens Borgere (eller af Staten selv) ligesom andre faste Ejendomme; Brugen af dem tilkommer alene Ejerne, og Statsmagtens Ret til at foreskrive Regler for Brugen er begrænset ved Hensynet til Ejendomsrettens Ukrænkelighed.

Under Brugen af de ferske Vand falder ogsaa Fiskeridriften i dem; thi ligesom Vandene kunne bruges paa forskellige andre Maader, saaledes kunne de ogsaa bruges til Fiskeavl og Fiskeopdrætning. Fiskene i Vandet tilhøre Ejeren af samme; naar han fanger Fiskene, gjør han derved Brug af sin Ejendomsret til Vandet med hvad deri findes.

Det har vistnok fra meget gammel Tid været anerkjendt i dansk Ret, i det mindste som Sovedregel, at de ferske Vand ere privat Ejendomsret undergivne, og at Fiskeriet i dem tilkommer vedkommende Vands Ejer, og i D. L. 5—10—25 er denne Regel ligefrem udtalt. — Denne Sovedsætning, at Fiskeriet i et Vand tilkommer sammes Ejer og ingen Anden er aabenbart saa naturlig, at den saa at sige følger af sig selv og næppe skal synes at behøve udtrykkelig at udtales i en Lov. Erfaringen viser imidlertid, at den ingenlunde altid har staaet klart for Bewidstheden, og Grunden hertil er at søge i de Ejendommeligheder, der knytte sig til Vandet som Ejendomsgjængen. Vandet er en meget flygtig Gjængen for Ejendomsretten, og det egentlige Fundament for Ejendomsretten over Vandet, nemlig Ejendomsretten til den Grund, hvorpaa Vandet flyder, er netop paa Grund af Vandets Karakter ikke saa fremtrædende, at Forholdet derigjennem har kunnet fastholdes klart. Vanfærligheden fremtræder ikke med Hensyn til Vand, der helt omgives af en Privatmands Torde; thi at disse Vand tilhøre den, inden for hvis Marker de findes, derom har man ikke rejst Tvivl. Men Vanfærligheden ved Forholdets rette Forstaaelse er fremstaaet ved de større, af Manges Torde omgivne Søer og de rindende Vand, og det er da i to Henseender, at Vanfærlighederne vise